

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Bibliotheca Smithiana, Seu Catalogus Librorum D. Josephi Smithii Angli Per Cognomina Authorum Dispositus

Pasquali, Giovanni Battista

Venetiis, 1755

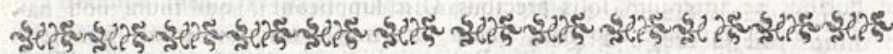
C. Taciti Annal. & Vita Agricolae

urn:nbn:de:gbv:45:1-844

que tam studuimus orationis nostræ expoliendæ amœnitati, quam alienæ examulsum interpretandæ veritati. Tibi autem, Pater clementissime, non idcirco hos Xenophontis libros de optimo Imperio dedicavimus, ut ex iis doctrinam ullam consequere. Quis enim te uno in omni bene vivendi genere, & consultando, & agendo, & imperando præstantior? Sed ut per te discant alii sermonis græci imperiti, & qualem oporteat regem esse, & quales subditos; quo & quanto alter est dignitate superior, tanto sit, quam subditi, omni virtute ornatior; & hi intelligant tum suo se functos officio, cum alacriter imperata constanterque obierint. Quanti insuper splendidissimum opus hoc debeat æstimari, testimonio nobis est sapientissimus ille Scipio Africanus posterior, qui traditur unam hanc Xenophontis pædiam nunquam de manibus ponere consueisse. Et M. Tullius Cicero ad Patrem de se scribens ait, Pædiam Cyri, quam contriverat legendo, totam in suo imperio explicasse. Nihil enim est profecto in omni laudatissimo vitæ genere, sive domi & foris, sive belli & pacis, sive agendo quid, sive intelligendo consideretur, quod minus perfecte, atque cumulate in hisce octo pædiæ libris & inveniri & disci liceat. Sed ne, si prolixior fuerim, possim judicari loquacior, jam Xenophon ipse cum grandius, tum suavius personet.

I N F I N E,

Huic autem Cyri Pædiæ idem Franciscus Philelfus
Eques auratus laureatusque Poeta extremam imposuit manum
Mediolani ad xi. Kal. Octobres, Anno a natali Christiano
Millesimo quadringentesimo sexagesimoseptimo.

[1] C. TACITI ANNAL. & VITA AGRICOLÆ

*Franciscus Puteolanus Jacobo [2] Antiquario
Ducali Secretario S.*

Maximis plurimisque rebus in utraque mea fortuna a te adjutus, sublevatus ac ornatus, vir perfectissime, uni omnium secundum Deos inter mortales plurimum debeo; & quia parem gratiam nullam unquam referre possem, qua una via datur ingratitude notam effugiam, habeo quam non referre est, & quicquid aut nunc est, aut in futurum mihi erit, tibi acceptum referri debere haud invitus fatebor. Tu mihi omnia non amici solum officia, sed affectum pietatemque paternam præstitisti. Tu gravissimis in fluctibus non solum versatum, sed obrutum, manum porrigens in portum perduxisti. Tu omnibus incommodis perfunctum post longa certamina præmiis sudoris & pulveris ornasti. Tu tranquillam vitam, ad quam enixissime frustra contendebam, tribuisti; neque in me uno tua innotuit bene-

[1] Et si Editionis nostræ locus desideretur, Saxius tamen coniecit Mediolani fuisse peractam. Ad annum vero quod attinet, quum hæc eadem Puteolani Epistola Venetiis recusa fuerit anno 1497, ut habet Maittaire, non sine ratione in-

fertur Mediolanensem Editionem ante hac publici juris factam fuisse.

[2] De Puteolano & Antiquario vid. sup. pag. 195. 233. pag. 245.

beneficentia ; longus ordo post me & ante me extat te patronum salutantium . Nam cum ob rarissimas animi tui virtutes , gravissimos mores , religionis cultum , totius vitæ tenorem æquabilem , modestiam in isto fastigio admirandam , lenitatem & mansuetudinem pari conjunctam gravitati , in omni fortuna constantiam , miram scientiam atque facundiam , in agendis rebus dexteritatem , ad maxima negotia obeunda efficaces cogitationes , in omnibus rebus fidem , ac pares laude prudentiam atque simplicitatem , non modo multitudini fueris acceptissimus ; verum & totius Italiæ Principes , Tetrarchæ , Reges , Pontifices te suspexerint , evexerint , promoverint . Nihil tibi unquam ambivisti , rogasti , impetrasti ; quidquid tulisti , honores , sacerdotia , mera Principum liberalitas ac iudicium fuit ; quamquam nec ea quidem pro virtutibus aut meritis , quæ licet multis maxima videantur , plerique haud quaquam actibus tuis pares plura tenuerunt . Piget pudetque referre adulatores , scurras , delatores , quos cernimus ditiores . Cur tu ut innocentia & virtute , ita flaminibus , procurationibus , præfecturis alios non excellis ? Virum non eodem iudicio quo ceteri felicitatem metiris ; ideo quæ maxima ipsi putant , semper contempsisti . Compertum habeo , exiguo labore , levissimis atque etiam honestissimis precibus honorificentissimum quoddam tibi quæri potuisse . Obstitit antiquus rigor , & prisca frugalitas , & modicis contentus animus . Quod pro te tamen nunquam propositis ullis præmiis faceres , vidimus multoties amicorum causa ambitionissime contendisse ; multa enim multis rogasti atque impetrasti . Sed ego in hoc latissimo campo , in uberrima tuarum laudum materia parcius loqui cogor ; quod enim omnia tibi debeo , vereor ne fœda assentandi libidine rapi videar . Accedit quod virtutibus tuis parem orationem afferre non possumus ; sed ut floribus ac interduis solis precibus Diis supplicant , qui thura non habent ; sic hoc tempore ego tibi , quem vice magni numinis colo , munusculum offero , Corn. Taciti Equitis Romani historicorum omnium gravissimi disertissimique quicquid incuriosæ vetustati superfuit : id est fragmenta ex Actionibus diurnalibus Augustæ Historiæ ; De moribus & situ Germaniæ ; De genere eloquentiæ non corruptæ , cui operi a quibusdam titulus de Claris Oratoribus inscribitur ; Vitam Julii Agricolaë Soceri ; multis vigiliis , intensissimoque studio recognita , adjuvante Berardino [3] Lanterio omnium Mediolanensium eruditissimo , ut eum parcissime laudem , sub tuo nomine nostris impressoribus tradidimus : tum quia ejus eloquentia perfecta meo iudicio & admirabilis peculiariter ita te ut me delectat , tum ne in tanta librorum copia solus ipse supprimeretur . Veneti enim Impressores adeo infuscaverant ac fœdaverant hoc divinum opus , ut non modo Cornelianæ facundiæ majestas inquinaretur , sed vix sensus ullus conjectari posset . Quid ego effecerim , iudicent docti , sed collatis exemplaribus . De quo Tacito hæc præfanda duxi : in republ. versatum , Belgicæ Galliæ rationes procurasse , causas dixisse , historiam scripsisse ab Augusto ad Principatum Adriani : sed major & melior pars , proh dolor , & humani generis immensa iactura ! temporum injuria abolita est : absolvisse omnem historiæ legem ; nam cum suorum temporum majore ex parte memoriæ consuluerit , id pari eloquentia ac libertate præstitit . Debebat tribus deinceps Gentis Flaviæ Imperatoribus , ab iis ad maximos honores provectus , quos incorruptam re-

r r rum

[3] Per ea tempora Præpositus Ecclesiæ Vi-
glevanc nis. Vir sane doctus , sed nimis præditus
modestia , ut qui nullam e lucubrationibus suis
in lucem prodire permisit .